

INTROITUS

JÉGHIDEG ATYAFI A HALÁL.

Érzi magán göcsörtös ujjait, ahogy megfogja, megrázza, tépi-szaggatja a testét, hogy a fogai is összekoccsanak.

Vagy csak Sophie fogta meg a vállát, ő emelte meg, hogy Constanze kicserélhesse hideg izzadságtól lucskos ingét?

Hagyjatok, mondaná, de csak tompa sóhajra nyílik a szája. Hogyan vigye véghez, ami még hátravan, ha még sírni sincs ereje?

A lovak patkójának kemény kopogása a köveken, amelynek örök, játékos ütemváltása máskor oly kedves a fülének, most valóságos kínszenvedés, mintha a koponyáján taposnának a lovak.

– Már jön, hála istennek!

Könnyű légmozgás jelzi, hogy Sophie felugrott mellőle, a gyertyalángok keresztül-kasul úzik az árnyékokat a szobában, érzi, ahogy Constanze keze az ő kezére kulcsolódik, mintha ezzel a mozdulattal itt tudná tartani. Csukva tartja a szemét, mégis maga előtt látja az asz-

szony arckifejezését, hangja elárulja az elfojtott sírást és az őrületet, amely ott ólalkodik körülötte. Erőtlenül fölnyitja a szemét, a meghittén ismerős vonásokat csak homályosan látja a viaszgyertyák derengésében. Nem takarékoskodtak a gyertyával. Éjsötét atyafi a halál.

Erejét megfeszítve kinyújtja a karját, de hiába, csak Constanze arcát érzi ujjai hegyén, elnehezült a teste, mintha valaki másé volna.

Kemény kopogás az ajtón, megijed, összerándul, de saját akaratából képtelen mozdulni. Felülne, de csak megadóan fekszik, tudja, hogy ez az utolsó fekhelye.

Súlyos, hideg kéz ereszkedik a homlokára.

– Gyolcs kell. Hideg víz. Sebesen.

A doktor hangja. Ő sem tudhat már segíteni.

– Closset... – A doktor nevét mondja, de inkább csak hörögni tud.

– Mozart, kedvesem, maradjon nyugodtan.

Mi másit is tehetne? Closset hideg kezét most a karján érzi, a doktor félretolja a dunyhát, végigtapogatja a lábát.

Most még halkabban szól. – Túl sok a rossz nedv, meg kell szabaddítani tőle. Az érvágástól majd megkönnyebbül.

Hiába tiltakozik, a doktor hajthatatlan.

– Hová a gyolccsal? – Sophie is csak suttogni mer. Mintha bárkinek az életére törhetne egy bájos női hang.

– Csinálj priznicet. Hideg a víz? A fejét hűtsétek, a homlokát is.

Lábikrájánál érzi a tálka hűvösét, nincs ereje a tiltakozáshoz. Már érzi is a vágás okozta könnyű fájdalmat. Ó, ezek a vérszomjas doktorok! Egyre jobban fázik, mintha a vérrel együtt az utolsó csepp meleg, az életerő maradéka is kifolyna belőle. Már nem érti, mit beszélnek körülötte, csak valami gyöngye mormolást hall, érzi, hogy távolodik.

Csöndes atyafi a halál.